

Totul a început în ziua în care Paula s-a hotărât să spună „nu”.

— Paula, spală-te pe dinți, te rog.

— Paula, vino să te pieptăn, te rog.

— Paula, folosește furculița când mănânci, te rog.

— Nu

— Nu

— Nu

Era nespus de amuzant să zică tot timpul „nu”.
Paula putea să facă numai ce voia.

— Paula, fă-ți ordine în cameră, te rog.

— Nu.

— Paula, schimbă-ți hainele, te rog.

— Nu.

— Paula, spală-te, te rog.

— Nu.

— Paula, pune farfuria în chiuvetă, te rog.

— Nu.

Toate erau claie peste grămadă. Dar Paulei nu-i păsa. Îi plăcea micul ei haos.

— Paula, îmbracă-te în pijama, te rog.

— Nu.

— Paula, dormi în pat, te rog.

— Nu.

— Nu mai e mult și o să crească o junglă aici, îi zise în cele din urmă mama, după ce a pupat-o de noapte bună.

